

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/1/2018
Identifikačné číslo spisu: 1012201458
Dátum vydania rozhodnutia: 20.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1012201458.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobcu: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5B, Bratislava, proti žalovanému: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, 810 00 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 3. apríla 2012, č. RL/27/2012, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. júla 2014, č.k. 5S 255/2012-42, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. júla 2014, č.k. 5S 255/2012-42, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutie krajského súdu

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len krajský súd alebo súd prvého stupňa) napadnutým rozsudkom z 22. júla 2014, č.k. 5S 255/2012-42, v súlade s ustanovením § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 3. apríla 2012, č. RL/27/2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na ich náhradu vo výške 66,- € za zaplatený súdny poplatok a výške 322,30 € na trovách právneho zastúpenia. Súčasne rozhodol o nepripustení zastupovania žalobcu advokátskym koncipientom Mgr. R. S. na pojednávaní pred krajským súdom konaným 22. júla 2014

2. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd vychádzajúc z administratívneho spisu mal preukázané nasledovné: Žalovaný preskúmaným rozhodnutím vydaným v správnom konaní č. 52-PLO/O-440/2012 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, postupom podľa § 71

zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) rozhodol tak, že žalobcovi ukladá podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii sankciu - upozornenie na porušenie zákona, za porušenie povinnosti ustanovenej v § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že v rámci digitálneho vysielania programovej služby JOJ PLUS nedosiahol v mesiaci september 2011 zákonom stanovený podiel vysielania s multimodálnym prístupom formou skrytých alebo otvorených titulkov alebo tlmočenia do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich. Súčasne vyslovil, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uloží“.

3. Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný vychádzal pri vydaní napadnutého rozhodnutia z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď pri vymedzení obdobia, za ktoré je potrebné plniť povinnosť podľa § 18a zákona o vysielaní a retransmisii, vychádzal z ustanovenia § 62 ods. 2 zákona č. 220/2007 Z.z. o digitálnom vysielaní programových služieb a poskytovaní iných obsahových služieb prostredníctvom digitálneho prenosu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o digitálnom vysielaní“) a § 16 ods. 3 písm. m/ zákona o vysielaní a retransmisii.

4. V odôvodnení rozhodnutia krajský súd konštatoval, že nakoľko sa jedná v prejednávanej veci o správny delikt, t.j. v zmysle ustálenej judikatúry správnych súdov veci trestného charakteru, v zmysle čl. 49 Ústavy SR len zákonodarcovi prislúcha, aby definoval znaky konania, za ktoré bude možné uložiť sankciu, či už v trestnom alebo administratívnom konaní. Orgánom verejnej správy, a teda ani žalovanému vlastným výkladom alebo praxou neprináleží dopĺňať ktorýkoľvek zo znakov skutkovej podstaty, pričom takýto postup je potrebné považovať za rozporný s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

5. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Sž/1/2013-30 z 22. januára 2014, stotožniac sa s jeho právnym názorom, podľa ktorého, pokiaľ v zákone o digitálnom vysielaní sa používa pojem „podiel vysielacieho času“, tento sa vzťahuje na predmet úpravy tohto predpisu, a to obsah žiadosti o udelenie licencie na digitálne vysielanie a na obsah rozhodnutia o udelení licencie na digitálne vysielanie, upravené práve zákonom o digitálnom vysielaní. Obsah vysielania programových služieb upravuje zákon o vysielaní a retransmisii, čo vyplýva aj z ustanovenia § 13 ods. 4 zákona o digitálnom vysielaní. Pokiaľ žalovaný poukázal na ustanovenie § 62 ods. 2 zákona o digitálnom vysielaní prípadne § 16 ods. 3 písm. m/ zákona o vysielaní a retransmisii, je potrebné uviesť, že vo veciach podmienok zodpovednosti za správny delikt v oblasti správneho trestania je neprípustné extenzívny výklad, či právna analógia, navyiac v neprospech páchatel'a správneho deliktu.

6. Poukazujúc na ustanovenie § 250a O.s.p. z ktorého vyplýva, že v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. zastúpenie advokátom znamená, že v konaní pred súdom, osobitne na pojednávaní koná za žalobcu advokát - osoba zapísaná v zozname vedenom Slovenskou advokátskou komorou ako advokát, krajský súd uznesením nepripustil zastúpenie advokátskym koncipientom na pojednávaní dňa 22. júla 2007, ktorý predložil poverenie žalobcom splnomocnenej advokátskej kancelárie Bugala - Ďurček. Napriek tomu, vec prejednal, pretože mal riadne vykázané doručenie predvolania uvedenou advokátskou kanceláriou a zároveň konštatoval, že takéto konanie nepovažoval za odňatie možnosti konať pred súdom, pretože žalobcovi bola daná možnosť prejednať vec v jeho prítomnosti.

II.

Odvolanie žalovaného

7. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/ a f/ O.s.p.. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietá, alternatívne žiadal zrušiť rozsudok krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

8. V dôvodoch odvolania tvrdil, že jeho záver týkajúci sa plnenia povinností podľa § 18a zákona o vysielaní a retransmisii v mesačných cykloch vychádzajúc z ustanovenia § 16 ods. 3 písm. m/ zákona o

vysielaní a retransmisii a § 62 ods. 2 zákona o digitálnom vysielaní nie je extenzívnym výkladom ani analógiou, nakoľko žalovaný nesubsumoval porušenie ustanovenia § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii pod skutkovú podstatu iného správneho deliktu. Mal za to, že odvodil časovú jednotku jeden mesiac vychádzajúc zo zákona o vysielaní a retransmisii a zákona o digitálnom vysielaní, ktoré vytvárajú spoločný regulačný rámec pre obsahové služby, preto aj ich aplikácia nemôže prebiehať izolovane. Žalovaný poukázal na ustanovenie § 13 ods. 4 zákona o digitálnom vysielaní, z ktorého vyplýva, že na obsah vysielania programovej služby vysielanej na základe licencie udelennej podľa zákona o digitálnom vysielaní sa vzťahujú povinnosti vysielateľa podľa zákona o vysielaní a retransmisii. Ďalej poukázal na ustanovenie § 62 ods. 1 zákona o digitálnom vysielaní, z ktorého vyplýva, že ustanovenie prvej časti (všeobecné ustanovenia), piatej časti (obsadzovanie terestriálneho multiplexu) a siedmej časti (spoločné, prechodné a záverečné ustanovenia), sa vzťahujú aj na analógové vysielanie programovej služby, t.j. na programovú službu bez ohľadu na spôsob jej šírenia a tiež na ustanovenie § 18a zákona o vysielaní a retransmisii, z ktorého vyplýva, že povinnosť dosiahnuť určitý podiel programov sprevádzaných skrytými titulkami a pod. sa vzťahuje na televíznu programovú službu, ktorá je vysielaná digitálne. Na základe uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že vysielateľ na základe licencie udelennej podľa zákona o digitálnom vysielaní má vo vzťahu k obsahu vysielanej programovej služby rovnaké povinnosti, ako vysielateľ na základe licencie udelennej podľa zákona o vysielaní a retransmisii. V danej súvislosti poukázal na zmenu zákona č. 308/2000 Z.z. vykonanou zákonom č. 342/2012 Z.z..

9. Žalovaný ďalej uviedol, že vzhľadom na to, že žalobca v mesiaci september 2011 vysielal programovú službu JOJ PLUS na základe licencie č. T/219 udelennej podľa zákona o vysielaní a retransmisii a licencie č. TD/16 udelennej na základe zákona o digitálnom vysielaní, bol pri vysielaní programovej služby povinný dodržiavať ustanovenia oboch uvedených zákonov.

10. Žalovaný dôvodil, že napriek tomu, že ustanovenie § 18a zákona o vysielaní a retransmisii v znení platnom a účinnom v čase porušenia povinnosti žalobcu síce explicitne neuvádza časové obdobie, v ktorom má byť povinnosť v ňom obsiahnutá splnená, tento údaj možno určiť z ustanovenia § 16 ods. 3 písm. m/ zákona o vysielaní a retransmisii a § 62 ods. 2 zákona o digitálnom vysielaní, ako aj v kontexte oboch zákonov ako jednotného regulačného rámca, s prihliadnutím na účel zavedenia predmetnej povinnosti a zákonom sledovaný cieľ.

11. S odvolaním sa na právnu úpravu ustanovenú v čl. 4 a v čl.7 Smernici č. 2010/13/EÚ (ďalej len „Smernica o AVMS“) žalovaný ďalej uviedol, že v slovenskej právnej úprave je povinnosť zabezpečenia prístupu zrakovo a sluchovo hendikepovanej verejnosti k televíznej programovej službe vysielanej digitálne stanovená v § 18 až § 18c zákona č. 308/2000 Z.z. určením konkrétnych percentuálnych podielov, ktoré sú vysielateľa povinní vyhradiť programom opatreným multimodálnym prístupom. Súhlasiac s tým, že z ustanovenia § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. nie je explicitne zrejmé, za aké časové obdobie je vysielateľ povinný zabezpečiť plnenie predmetnej povinnosti, vyslovil názor, že však Rada ako zákonom splnomocnený orgán na kontrolu dodržiavania povinností podľa zákona č. 308/2000 Z.z. je oprávnená aplikovať ustanovenia citovaného zákona, pričom je povinná presadzovať záujmy verejnosti. Mal za to, že zabezpečenie práva zrakovo a sluchovo postihnutej verejnosti na prístup k programom opatreným multimodálnym prístupom je bezpochyby cieľ, ktorý odporca vzal pri výklade časového obdobia, v rámci ktorého je vysielateľ povinný dodržiavať zákonom stanovené kvóty predmetnej povinnosti, do úvahy.

12. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že v obdobných konaniach Krajský súd v Bratislave vo veciach sp.zn. 4S 69/2012-38 a 4S 121/2012-62 považoval jeho postup za zákonný. Ďalej dôvodil s poukazom na citáciu odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR vo veci sp.zn. 6SŽ/6/2013, ktorý sa v prípade s totožným skutkovým stavom nestotožnil s posúdením veci vysloveným v rozsudku sp.zn. 8SŽ/1/2013-30 a priklonil sa k právnomu posúdeniu aplikovanému žalovaným správnym orgánom.

13. Žalovaný upriamil pozornosť na skutočnosť, že najvyšší súd v zrušujúcom rozsudku sp.zn. 8SŽ/1/2013, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného RP/076/2012, sa nevyjadril k otázke, v akom časovom úseku má vysielateľ plniť povinnosť podľa § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., nedal

návod na postup Rady, v prípade sankcionovania za porušenie ustanovenia § 18a písm. a/, napriek tomu, že rozhodnutie zrušil. Žalovaný vyslovil názor, že v prípade, ak je žalovaný kompetentný na aplikáciu § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., je kompetentný aj na stanovenie časovej jednotky, v ktorej má byť táto povinnosť naplnená v prípade, ak by tak neučiniť zákonodarca, majú za to, že podstatné je, aby stanovenie časovej jednotky nebolo svojvoľné, aby táto bola stanovená na základe jasných pravidiel po zohľadnení celého regulačného rámca. Na podporu svojich argumentov citoval rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp.zn. 2Sž/7/2012, 3Sž/59/2008, 5Sž/37/2011 a napokon 3Sž/28/2012, na základe ktorých pokladal záver prvostupňového súdu o extenzívnom výklade ustanovenia § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii ako nesprávne právne posúdenie veci.

14. Krajskému súdu ďalej vytýkal, že sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevysporiadal s jeho argumentáciou k aplikácii ustanovenia § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, len konštatoval, že v oblasti správneho trestania nie je prípustný extenzívny výklad, či právna analógia, žalovaný preto nevie, ako má postupovať v prípadoch, kde aplikácia ustanovenia zákona si vyžaduje aj stanovenie časového horizontu, numerického vyjadrenia, alebo iného kvantitatívneho ukazovateľa pre účinnú aplikáciu ustanovenia zákona. V danej súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR I. ÚS 29/2012.

15. Podľa žalovaného vymenované vady napadnutého rozsudku vedú k podozreniu z jeho arbitrárnosti a logicky aj nepreskúmateľnosti, pričom poukazujúc na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu (rozhodnutia vo veciach sp.zn. 6Sžf/20/2010 a sp.zn. 6Sžo 152/2010) má takéto pochybenie za následok odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom, zásah do práva na spravodlivý proces a zrušenie prvostupňového rozsudku podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p..

16. Žalovaný zotrval na svojom názore, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona, pričom sa domnieva, že napadnuté rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v ustanovení § 47 Správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení Správneho poriadku a žalobca nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie žalovaného a postup mu predchádzajúci sú v súlade so zákonom.

III.

Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného

17. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného, ktoré mu bolo doručené dňa 26. septembra 2014, písomne nevyjadril. Odvolací návrh nepodal.

IV.

Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Sžo/93/2014 zo dňa 17. decembra 2015

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) na základe odvolania žalovaného prvý krát preskúmaval napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru o dôvodnosti odvolania žalovaného.

19. Najvyšší súd rozsudkom sp.zn. 7Sžo/93/2014 zo dňa 17. decembra 2015 rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. júla 2014, č.k. 5S 255/2012-42, podľa § 250ja ods. 3, veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 220 O.s.p. zmenil tak, že žalobu zamietol. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení v § 246c ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, keď žalobca bol v tomto konaní neúspešný.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci, vychádzajúc zo skutkových zistení

vyplývajúcich z administratívneho spisu žalovaného a právnej úpravy, ktorú citoval, na základe právnej úvahy poukazom na rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 6SŽ/6/2013 z 19. marca 2014, dospel k záveru, že Krajský súd v Bratislave síce v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, ale vec nesprávne právne posúdil.

V.

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky
č. II. ÚS 476/2016-46 zo dňa 17. januára 2018

21. Proti uvedenému rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR - rozsudku sp.zn. 7Sžo/93/2014 zo dňa 17. decembra 2015, podal ústavnú sťažnosť žalobca, v ktorej namietal porušenia jeho základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a pre porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy a čl. 1 dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Sžo/93/2014 zo 17. decembra 2015. Ústavný súd uznesením č.k. II. ÚS 476/2016-14 z 15. júna 2016 prijal sťažnosť na ďalšie konanie.

22. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. II. ÚS 476/2016-46 zo dňa 17. januára 2018 rozhodol takto: 1. Základné práva obchodnej spoločnosti MAC TV, s.r.o., podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Sžo/93/2014 zo 17. decembra 2015 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Sžo/93/2014 zo 17. decembra 2015 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti MAC TV, s.r.o., trovy konania v sume 363,79 € (slovom tristošesťdesiattri eur a sedemdesiatdeväť centov) na účet Advokátskej kancelárie Bugala - Ďurček, s.r.o., Miletičova 5B, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

23. Ústavný súd v odôvodnení uvedeného nálezu konštatuje, že už v predchádzajúcej judikatúre odôvodnil, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy a že je rovnako potrebné v rámci správneho trestania aplikovať čl. 7 ods. 1 dohovoru (k aplikovaniu princípu nullum crimen, nulla poena sine lege na správne trestanie porov. rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp.zn. 6 A 173/2002) a čl. 49 ods. 1 ústavy, ktoré sa podľa už popísaných východísk a na základe Engelovských kritérií vzťahujú aj na vec sťažovateľky, ústavný súd môže pristúpiť k samotnému prieskumu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu prizmou komunikovaných princípov správneho trestania. (bod 10.10 odôvodnenia nálezu)

24. Ústavný súd v bode 11.2 odôvodnenia nálezu hodnotí, že § 18a písm. a/ zákona o vysielaní síce stanovuje určitú povinnosť konať („zabezpečiť multimodálny prístup k programovej službe, a to tak, aby vo vysielaní každej televíznej programovej služby, ktorú vysiela digitálne, bolo najmenej 10% všetkých vysielaných programov sprevádzaných titulkami pre osoby so sluchovým postihnutím, alebo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich“), ale nestanovuje v akom časovom intervale či v akom období je vysielateľ povinný túto povinnosť plniť. Rada aj najvyšší súd tento nedostatok právnej úpravy preklenuli pomocou analogickej aplikácie § 62 ods. 2 zákona o digitálnom vysielaní (teda na základe iného zákona, než je zákon o vysielaní), ktorý definuje, čo sa rozumie časovou jednotkou pre výpočet podielov vysielacieho času, na základe ktorého dospeli k záveru, že sťažovateľka bola povinná splniť povinnosť jej uloženú § 18a písm. a/ zákona o vysielaní v každom kalendárnom mesiaci.

25. Ústavný súd k tomuto v bode 11.3 odôvodnenia nálezu odkazuje, že vo svojej judikatúre opakovane

zdôraznil, že analógia v neprospech páchatel'a v trestnom práve hmotnom, a teda aj v správnom trestaní v neprospech páchatel'a správneho deliktu je vylúčená (pozri sp.zn. PLZ. ÚS 3/2014: «Vylúčená je analógia v neprospech páchatel'a v hmotnom práve trestnom. Toto vylúčenie vyplýva zo zásady „nullum crimen sine lége, nulla poena sine lége“ zakotvanej v čl. 49 ústavy a v čl. 39 Listiny základných práv a slobôd»; ďalej pozri aj sp.zn. II. ÚS 792/2014, bod 13.5). Toto vylúčenie vyplýva z už opísanej zásady nullum crimen, nulla poena sine lege stricta zakotvanej v čl. 49 ústavy a v čl. 7 ods. 1 dohovoru. K rovnakému záveru dospel napr. aj Najvyšší správny súd Českej republiky, ktorý výstižne a jasne vyriekol, že „použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, nejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem“ (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp.zn. 1 As 27/2008 zo 16. apríla 2008).

26. Podľa názoru ústavného súdu tak Rada a najvyšší súd použili v sťažovateľkinej veci analógiu v správnom trestaní v jej neprospech, keďže zo samotného § 18a písm. a/ zákona o vysielaní nevyplýva, v akom časovom intervale či v akom období je vysielateľ povinný túto povinnosť plniť. Sťažovateľka splnila uvedenú povinnosť zabezpečiť najmenej 10% všetkých vysielaných programov sprevádzaných titulkami pre osoby so sluchovým postihnutím, alebo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich nie v každom mesiaci samostatne, ale v priemere za celý rok 2011. (bod 11.4 odôvodnenia nálezu)

27. Ústavný súd konštatoval, že Rada a najvyšší súd tým, že príkaz splniť povinnosť podľa § 18a písm. a/ zákona o vysielaní v každom mesiaci samostatne odvodili od analogického použitia zákona o digitálnom vysielaní v neprospech sťažovateľky, a teda tým, že dotvorili skutkovú podstatu správneho deliktu v jej neprospech a vytvorili možnosť potrestať sťažovateľku sankciou, nekonali v súlade s princípom nullum crimen, nulla poena sine lege stricta, podľa ktorého aj v správnom trestaní platí, že správne trestné právo nesmie byť aplikované extenzívnym spôsobom v neprospech porušovateľ'a povinnosti, najmä prostredníctvom analógie. (bod 11.5 odôvodnenia nálezu)

28. Ústavný súd v bode 11.6 odôvodnenia nálezu konštatoval, že najvyšší súd tým, že opísané pochybenie Rady nenapravil, ale ho odobril, porušil napadnutým rozsudkom práva sťažovateľky vyplývajúce z čl. 49 ústavy a čl. 7 ods. 1 dohovoru.

29. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku nálezu. Na základe záverov o porušení ústavných práv sťažovateľky ústavný súd v zmysle § 56 ods. 2 a ods. 3 písm. b/ zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) zrušil napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu). Ústavný súd stanovil, že úlohou najvyššieho súdu bude podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde vec znova prerokovať a rozhodnúť, a to s ohľadom na závery ústavného súdu uvedené v tomto náleze. (bod 12 odôvodnenia nálezu)

VI.

Konanie Najvyššieho súdu SR po zrušení rozsudku sp.zn. 7Sžo 93/2014 zo dňa 17. decembra 2015 Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. II. ÚS 476/2016-46 zo dňa 17. januára 2018

30. Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej tiež S.s.p.) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

31. Podľa ustanovenia § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 246c ods.1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 10 ods. 2 O.s.p. a s § 492 ods.2 S.s.p. v intenciách nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. II. ÚS 476/2016-46 zo dňa 17. januára 2018 opätovne preskúmal napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5S 255/2012-42 zo dňa 22. júla 2014 a konanie mu predchádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného podľa § 246c ods. 1 v spojení s §§ 212 a nasl. O.s.p., a s § 492 ods.2 S.s.p. bez pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 2 S.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a s § 246c ods. 1 a s § 492 ods.2 S.s.p.).

33. Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. júla 2014, č.k. 5S 255/2012-42, ktorým súd prvého stupňa podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. zrušil rozhodnutie žalovaného č. RL/27/2012 zo dňa 3. apríla 2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

34. Preskúmvaným rozhodnutím Rada pre vysielanie a retransmisiu ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, postupom podľa § 71 zákona o vysielaní a retransmisii rozhodla tak, že žalobcovi uložila podľa § 64 ods. 1 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii sankciu - upozornenie na porušenie zákona, za porušenie povinnosti ustanovenej v § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., tým, že v rámci digitálneho vysielania programovej služby JOJ PLUS nedosiahol v mesiaci september 2011 zákonom stanovený podiel vysielania s multimodálnym prístupom formou skrytých alebo otvorených titulok alebo tlmočenia do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich. Súčasne žalovaný správny orgán vyslovil, že podľa § 64 ods.5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“.

35. Najvyšší súd preskúmal rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 22. júla 2014, č.k. 5S 255/2012-42 ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v intenciách nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. II. ÚS 476/2016-46 zo dňa 17. januára 2018, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zo dňa 3. apríla 2012, č. RL/27/2012, ako aj konanie mu prechádzajúce č. 52-PLO/O-440/2012 a zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že dôvody žalobcu uvádzané v jeho žalobe boli spôsobilé pre zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

36. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

37. Odvolací súd zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu zistil, že Rada napadnutým rozhodnutím žalobcu sankcionovala za porušenie povinnosti vyplývajúcej mu z ustanovenia § 18a písm. a/ zákona o vysielaní, ktorého porušenia sa dopustil na tom skutkovom základe, že v rámci digitálneho vysielania programovej služby JOJ PLUS nedosiahol v mesiaci september 2011 zákonom stanovený podiel vysielania s multimodálnym prístupom formou skrytých alebo otvorených titulok alebo tlmočenia do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich.

38. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia Rada konštatovala, že ustanovenie § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. neurčuje presné časové rozpätie, v rámci ktorého je vysielateľ povinný zabezpečiť zákonom stanovené podiely multimodálneho prístupu, stanovuje však, že tieto podiely je vysielateľ povinný dodržiavať vo vysielaní televíznej programovej služby, ktorú vysiela digitálne. Vychádzajúc zo znenia § 16 ods.3 písm. m/ cit. zákona, ktoré ukladá vysielateľovi povinnosť doručiť Rade štatistiku o programovej službe za kalendárny mesiac, je zrejmé, že 10%-ný podiel vysielania sprevádzaného skrytými alebo otvorenými titulkami, alebo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich je vysielateľ povinný vyhradiť v každej svojej programovej službe, ktorú vysiela digitálne, v každom kalendárnom mesiaci.

39. Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu predloženého súdu správnym orgánom, je zrejmé, že skutkový stav medzi procesnými stranami sporný nebol. Sporným bolo posúdenie právnej otázky, či v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre sankčný postih žalobcu podľa § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., za stavu, že uvedené ustanovenie neobsahuje presné časové obdobie, ktorého sa v ňom uvedená povinnosť vysielateľa týka.

40. Podľa § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, vysielateľ s licenciou je povinný zabezpečiť multimodálny prístup k programovej službe, a to tak, aby vo vysielaní televíznej programovej služby, ktorú vysiela digitálne, bolo najmenej 10% všetkých vysielaných programov sprevádzaných skrytými alebo otvorenými titulkami, alebo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich.

41. Účelom citovaného ustanovenia § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. je nesporne zabezpečiť zrakovo a sluchovo hendikepovanej verejnosti prístup k plnohodnotnému televíznemu vysielaniu. Citovaná právna úprava neupravuje presné časové rozpätie, v rámci ktorého je vysielateľ povinný zabezpečiť zákonom stanovené podiely multimodálneho prístupu.

42. Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom náleze konštatoval, že § 18a písm. a/ zákona o vysielaní síce stanovuje určitú povinnosť konať („zabezpečiť multimodálny prístup k programovej službe, a to tak, aby vo vysielaní každej televíznej programovej služby, ktorú vysiela digitálne, bolo najmenej 10 % všetkých vysielaných programov sprevádzaných titulkami pre osoby so sluchovým postihnutím, alebo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich“), ale nestanovuje, v akom časovom intervale či v akom období je vysielateľ povinný túto povinnosť plniť. (bod 11.2 odôvodnenia nálezu). Ústavný súd následne v bode 11.3 odôvodnenia nálezu zdôraznil, že analógia v neprospech páchatel'a v trestnom práve hmotnom, a teda aj v správnom trestaní v neprospech páchatel'a správneho deliktu je vylúčená (sp.zn. PLz. ÚS 3/2014: «Vylúčená je analógia v neprospech páchatel'a v hmotnom práve trestnom. Toto vylúčenie vyplýva zo zásady „nullum crimen sine lége, nulla poena sine lége“ zakotvanej v čl. 49 ústavy a v čl. 39 Listiny základných práv a slobôd»; ďalej pozri aj sp.zn. II. ÚS 792/2014, bod 13.5). Toto vylúčenie vyplýva zo zásady nullum crimen, nulla poena sine lege stricta (opísanej v odôvodnení nálezu) zakotvanej v čl. 49 ústavy a v čl. 7 ods. 1 dohovoru, v ktorej súvislosti poukázal na záver Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, že „použití analógie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázkou vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, najejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem“ (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp.zn. 1 As 27/2008 zo 16. apríla 2008).

43. Ústavný súd v citovanom náleze ustálil v danom prípade právne záväzný názor, že ak Rada a najvyšší súd tým, že príkaz splniť povinnosť podľa § 18a písm. a/ zákona o vysielaní v každom mesiaci samostatne odvodili od analogického použitia zákona o digitálnom vysielaní v neprospech žalobcu, a teda tým, že dotvorili skutkovú podstatu správneho deliktu v jeho neprospech a vytvorili možnosť potrestať žalobcu sankciou, nekonali v súlade s princípom nullum crimen, nulla poena sine lege stricta, podľa ktorého aj v správnom trestaní platí, že správne trestné právo nesmie byť aplikované extenzívnym spôsobom v neprospech porušovateľa povinnosti, najmä prostredníctvom analógie. (bod 11.5 odôvodnenia nálezu). Ústavný súd v bode 11.6 odôvodnenia nálezu konštatoval, že najvyšší súd tým, že opísané pochybenie Rady nenapravil, ale ho odobril, porušil napadnutým rozsudkom práva žalobcu (sťažovateľky) vyplývajúce z čl. 49 ústavy a čl. 7 ods. 1 dohovoru.

44. Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom náleze vyslovil záver, ktorý je pre Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci záväzný.

45. Z uvedených dôvodov odvolací súd v preskúmvanej veci, vychádzajúc z naznačených postupov a záverov z nich plynúcich, ktoré konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom náleze, ustálil, že v danom prípade krajský súd náležite preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a na základe skutkových okolností v súlade s právnou úpravou, ktorú citoval a po správnom uvážení dospel k správne záveru, keď konštatoval, že žalovaný vychádzal pri vydaní

napadnutého rozhodnutia z nesprávneho právneho posúdenia vecí, keďže v prejednávanej veci sa jedná o správny delikt, t.j. v zmysle ustálenej judikatúry správnych súdov vec trestného charakteru a v zmysle čl. 49 Ústavy SR len zákonodarcovi prislúcha, aby definoval znaky konania, za ktoré bude možné uložiť sankciu, či už v trestnom alebo administratívnom konaní, a preto orgánom verejnej správy, a teda ani žalovanému vlastným výkladom alebo praxou neprináleží dopĺňať ktorýkoľvek zo znakov skutkovej podstaty, pričom takýto postup je potrebné považovať za rozporný s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

46. Najvyšší súd Slovenskej republiky po opätovnom preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu viazaný názorom ústavného súdu dospel k záveru, že v danej veci správny orgán vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, majúce za následok vydanie nezákonného rozhodnutia.

47. Po vyhodnotení odvolacích dôvodov žalovaného vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku odvolací súd konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

48. Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že súd prvého stupňa v preskúmvanej veci postupom v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami, a preto námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

49. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods.1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1,2 O.s.p. a s § 492 ods.2 S.s.p. potvrdil, keď nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

50. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovenia § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ustanovením § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. a s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods.1,2 O.s.p. a s § 492 ods.2 S.s.p.. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania, napriek jeho úspechu v konaní, pretože si ich výšku nevyčísľil a zo spisu nevyplýva, že by mu v tomto konaní vznikli trovy.

51. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.